

INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA AL FÒRUM primeraplan@ d'EL PERIODICO

Barcelona, divendres 19 de novembre de 2010

Molt bon dia a tothom.

Agraeixo a **primeraplan@** i **El Periódico** l'oportunitat d'adreçar-me a tots vostès, com a candidat a la reelecció com a President a les eleccions del proper 28 de novembre.

Tinc la impressió -més ben dit: la certesa- que els mitjans estan fent, en aquesta campanya, un esforç lloable per informar la ciutadania, per estimular el debat, la confrontació de projectes, propostes i idees dels diferents candidats.

Tothom és conscient del molt que ens hi juguem, en aquestes eleccions.

Els ho vull agrair. Sincerament. Perquè demostra que vostès han assumit que també podien participar en l'esforç col·lectiu per retornar a la política un nivell d'interès que no hauria d'haver perdut mai. A nosaltres ens correspon que, a part de l'interès, recobri el sentit i que tot plegat sigui percebut positivament per la ciutadania.

En campanya s'espera dels candidats un posicionament clar respecte dels principals temes que ocupen i preocupen la ciutadania i una explicació argumentada de programes i propostes que hauria de tirar endavant el futur govern de la Generalitat.

Espero ser capaç de transmetre'ls, amb les meves paraules, quines són les propostes dels socialistes catalans, els trets principals del que volem fer, des del govern, els propers anys.

El projecte que encapçalo està pensat amb voluntat de recollir, representar i fer realitat els anhels i les il·lusions de la majoria dels ciutadans de Catalunya.

És un projecte de progrés. Un projecte que proposa lluitar per l'emancipació social i l'assoliment de majors nivells de llibertat i benestar per a tothom.

És un projecte catalanista. Que parteix de la irrenunciable voluntat d'autogovern, per servir de manera més legítima i representativa els interessos de la ciutadania de Catalunya. Un projecte d'unió exigent i positiva. No un projecte d'enfrontaments i greuges.

Els socialistes ens presentem davant la ciutadania de Catalunya amb les idees clares. Convençuts de la força d'uns ideals transformadors.

I mostrem amb orgull les credencials que ens proporciona d'haver protagonitzat un període molt important del nostre país, el fet d'haver governat, no pas de manera infal·lible, però sí amb un grau notable d'eficàcia i rigor les principals institucions d'aquest país.

Els socialistes hem contribuït de manera decisiva a construir la Catalunya dels últims trenta anys. Hem fet una aportació significativa a la construcció de les parts i el tot: de la Catalunya dels pobles i ciutats, de la capital de Catalunya i de tota la nació catalana.

I ens hem implicat en diverses responsabilitats a nivell de l'Estat o en l'àmbit europeu. No pas pensant sempre i només en Catalunya de manera exclusiva, sinó participant en la construcció de realitats que transcendien el nostre país.

Hem treballat per una Catalunya de tots. Sense distincions d'origen, pensament o lloc de residència. Fent de la diversitat el ferment d'un poble orgullós de les seves arrels i la seva cultura i que es projecta amb ambició cap al futur.

I volem guanyar-nos la confiança per seguir treballant pel progrés del país amb tenacitat i dedicació. Amb intel·ligència. Convertint el valor de l'esforç en energia per avançar col·lectivament.

Defensant un model de societat basat en la solidaritat i l'equitat, i promovent unes condicions de vida més justes per a tothom, que ens esperonin a superar amb èxit el moment que ens ha tocat viure.

Ens presentem a les eleccions havent propiciat un canvi en profunditat en molts àmbits, i havent reorientat les prioritats socials, econòmiques i territorials.

Ens presentem amb el compromís i la determinació de lluitar contra el nostre principal adversari, que és l'atur i amb voluntat de culminar i consolidar el procés de recuperació econòmica.

Amb l'objectiu de situar Catalunya en una millor posició per fer front als reptes d'un món globalitzat sotmès a una evolució i a una innovació constant.

Bé: Estem en campanya, a l'equador de la campanya. Aquest és un procés obert. Amb les coses, encara, per decidir. Fins el dia 28 no coneixerem el veredict que, amb el seu vot, emeten els ciutadans.

Em sento cada dia més optimista respecte de la marxa de la nostra campanya. Perquè crec que encara hi ha partit i que l'estem jugant correctament.

Aquests dies, tot i que com vostès saben, no sóc pas un apassionat del futbol, però utilitzaré un símil futbolístic: Ens trobem en un punt vibrant del partit. Ple d'interès i intensitat; el moment crucial, en el que es decideix tot plegat.

Els socialistes tenim la millor defensa (que és l'aval de la feina feta en aquests anys de Govern). Hem treballat molt per arribar fins aquí. Som gent de fiar. Que procurem complir amb fets allò que hem donat paraula que fariem.

El nostre equip està avançant, consolidant posicions. Procurem no deixar cap espai per cobrir. Confiem en les nostres possibilitats de remuntada.

Tenim la iniciativa i estem creant joc. Un joc ofensiu, generant oportunitats. Tenim ganes de jugar i guanyar aquest partit.

En canvi, crec que el nostre adversari està a la defensiva, més que a la defensiva, passiu. No tenen la pilota. Ni la volen. Volen guanyar sense fer res, convençuts com semblen del seu avantatge. Volen deixar passar el temps, sense disputar-nos el joc. Volen guanyar senzillament perquè creuen que els toca. Suposo que tot això els sona.

Només volen que arribi el final del matx. Fins i tot menystenen les regles de joc. Hi ha indicis que en altres moments, quan ells dominaven a plaer el terreny de joc, ja es van saltar les regles del joc.

I ens acusen a nosaltres de joc brut, quan els àrbitres de la justícia estan posant d'evidència la brutícia del seu joc. Quan passa això, sempre recorren a un vell greuge històric, de fa gairebé trenta anys, que aquests dies hem escoltat.

El nostre adversari principal no vol contrastar la feina feta, ni comparar projectes. Per no voler, no volen ni fer un debat cara a cara entre les dues persones amb més possibilitats de governar aquest país.

Hauria estat; i encara estem a temps, i reitero un cop més la meva oferta al senyor Artur Mas: dos debats, en català i castellà, per Catalunya i per tot Espanya; ...

Doncs, com els dic, és una oportunitat excel·lent per conèixer i contrastar públicament programes i model de país. Han adduït un embolic amb les llengües... Excuses de mal pagador.

El candidat de CiU no ha volgut fer uns debats que haurien permès a milers de ciutadans de Catalunya, decidir amb més coneixement de causa qui preferien com a futur president de Catalunya.

Potser no li interessa, o li fa mandra, que la Catalunya que s'expressa majoritàriament en llengua castellana conegui quin és el projecte que ell proposa per al nostre país.

Potser pretén imposar una visió parcial i incompleta de la diversitat de Catalunya.

Potser li molesta haver de dir, en castellà, que està disposat a pactar amb el Partit Popular.

Potser no vol dir el mateix quan s'adreça als catalans que quan s'adreça a la resta d'espanyols.

En definitiva, el senyor Mas està fent la campanya de la incògnita, la sospita, la indefinició i la del muts i a la gàbia.

Incògnites: no sabem amb qui pactarà

Indefinicions: no sabem res de les seves propostes i de la que coneixem, la de la retallada de funcionaris i d'impostos, no ens ha dit a qui afectarà i què deixarà de fer a causa d'uns menors ingressos.

Sospites: Encara estem esperant a que doni explicacions clares i transparents sobre la sospita fonamentada del Ministeri Públic de greus acusacions que afecten al finançament irregular de CDC en el cas Millet-Palau...

Sospita que només ell pot aclarir... i que seria gravíssim que arribés el dia 28N sense esvair-se...

Sospita, també, de què farà si, finalment, la Justícia confirma l'acusació del Fiscal i es demostra que, en contra del que ell diu, sí que es van cometre irregularitats... deixarà de ser diputat, si és així?

Tenim dret a saber-ho.

Incògnites, indefinicions, sospites... i ara, fugides d'estudi... com les que ens trobem en el cas del senyor Mas en relació a la presentació pública del seu patrimoni i renda.

Diu que és una mesura electoralista o populista.

No ho crec.

Mostrar el patrimoni personal és electoralista, segons ell...

Doncs bé.

Jo ho faré.

De fet, he de recordar que un dels primers candidats a la Generalitat que va fer-ho va ser el candidat socialista, Raimon Obiols.

En els propers dies, estaran a disposició de l'opinió pública aquestes dades, al llarg de la campanya.

Però no em conformo amb això, perquè no es tracta que ho faci un o altre candidat, que sigui un fet aïllat o anecdòtic.

M'interessa que sigui un pas endavant que comprometi a totes les forces polítiques, nosaltres ho farem. Ho faré.

Com bé saben, en el meu cas, no és un gest ni una mesura electoral, ni poc meditada... fa mesos que en el PSC estem treballant en una proposta de regeneració política basada en la transparència i les bones pràctiques.

Fa uns mesos, vaig anunciar que el PSC impulsaria un Contracte de Servei Públic en tres grans àrees d'actuació. En l'àmbit de la Generalitat (Presidència, Govern, Parlament i organismes que en depenen) això implicarà:

1. **Compromisos de transparència econòmica personal**
2. **Compromisos de qualitat en l'exercici de la funció**
3. **Compromisos d'exemplaritat en l'activitat política i pública**

Per a fer possible aquest Contracte de Servei Públic, presentarem les iniciatives legislatives adients a l'inici d'aquesta legislatura, amb l'objectiu de que sigui aplicable a tot l'àmbit de la Generalitat. Serem els primers en impulsar aquestes mesures i en aplicar-les.

Durant la precampanya i la campanya he reivindicat el dret i l'obligació de tot governant d'explicar i mostrar el grau d'acompliment del seu compromís davant els ciutadans.

He presentat balanços, partint d'un sentiment profund que, estic convençut que, amb el temps, acabarà essent compartit pel conjunt del país: Aquests anys de governs de progrés han estat molt profitosos per a Catalunya.

De la mateixa manera, afirmo que a la Catalunya dels set milions i mig li anirà bé tenir, els propers 4 anys, un govern catalanista i d'esquerres liderat pels socialistes catalans, que som els únics que el podem garantir.

Que a Catalunya no li convé un govern que aprofiti l'excusa de la crisi per fer una retallada de les polítiques socials. Tal com proposen CiU i el PP.

A Catalunya no li convé un govern que sotmeti la ciutadania a l'excitació frustrant de reclamacions i referèndums impossibles, ja siguin els que proposa ERC com el que ahir proposava el candidat de CiU.

Li convé un govern que vagi per feina. Que es centri a treballar per superar la crisi, que abordi les reformes econòmiques, les polítiques socials i l'ambició nacional continguda a l'Estatut.

Un govern que respongui al que vol la majoria real del nostre poble.

I, modestament, he de dir que crec no hi hagi cap altra força política que proposi treballar perquè es donin aquestes tres condicions alhora.

I si no les abordem totes tres simultàniament, equilibradament, Catalunya pot entrar en una etapa de major crisi social, econòmica o nacional, que no ens convé en absolut.

*

Aquesta legislatura que acabem, sota l'impuls del Govern d'Entesa, Catalunya ha definit les orientacions estratègiques necessàries, consensuades amb els agents socials i econòmics del país.

L'acció de govern, l'acció material, la legislativa, la cultural i la social, ha estat ingent. I l'hem duta a terme, en una conjuntura especialment complicada, com a conseqüència de la crisi.

Els serveis de l'Estat del Benestar s'han posat a prova. S'ha hagut de fer front a un fort increment de la demanda, en el marc d'un ajust pressupostari més que notable.

Les nostres prioritats, fins ara, s'han centrat en tres eixos:

- 1) L'atenció a la ciutadania, amb dos objectius: garantir la cohesió de la societat catalana i reforçar i ampliar les polítiques públiques bàsiques: educació, salut, serveis socials, seguretat, accés a la cultura.
- 2) L'estructuració del país: la seva economia i el seu equilibri. També amb dos objectius bàsics: un de conjuntural que ha estat el de fer front als efectes de la crisi. I un d'estructural: construir les infraestructures necessàries per preparar l'economia catalana de cara al futur. Impulsant la internacionalització de l'economia.
- 3) I la defensa de l'autogovern i les lleis que li donen sentit polític i forma jurídica. Desplegant l'Estatut a Catalunya. Negociant i exigint el desplegament amb les institucions de l'Estat. Negociant el nou finançament. Assumint el lideratge del país en relació amb la sentència del Tribunal Constitucional.

Sobre els tres eixos de l'acció de govern d'aquests anys els socialistes fonamentem els nostres objectius prioritaris per als propers anys:

1er. Retornar el dinamisme a l'economia catalana. És evident que les coses, en el futur, no seran com abans de la crisi. Però el canvi de model, amb les reformes que comporta, l'havíem d'abordar en qualsevol cas.

La recuperació vindrà si treballem en dos fronts:

- El reforçament de sectors productius que, encara que siguin madurs, tenen encara un llarg recorregut, sobretot si els sabem fer prou competitiu;
- i l'aposta per nous sectors, nous mercats i nous instruments.

Tant els uns com els altres requereixen una aposta a fons, convençuda, per la Recerca i la Innovació, com ha fet aquest Govern. I aquest esforç, si volem que tingui continuïtat en el futur, exigeix un compromís transversal i general amb la Formació:

Des de la formació necessària als treballadors que han quedat a l'atur i que si no milloren la seva capacitat, fins els joves que han fracassat durant l'etapa de formació obligatòria i que no podem deixar al marge pensant que són una càrrega que la societat haurà de suportar. No ens podem resignar de cap manera. No ens ho podem permetre.

El compromís amb la formació també ha de contemplar l'estímul perquè els nostres millors talents es formin al màxim nivell, i que durant uns anys estiguin obligats a fer la seva aportació aquí.

I, finalment, el compromís amb la formació ha d'arribar a les primeres etapes de l'ensenyament. Això exigeix un desplegament de la LEC amb el màxim consens possible. Aquesta Llei no l'hem fet contra ningú. L'hem fet a favor del país, a favor de les futures generacions.

Moltes de les mesures i propostes que he presentat aquestes setmanes van, directament o indirectament, a reforçar i fer possible aquest objectiu.

També he insistit en la necessitat d'abordar les reformes estructurals, en curs o pendants, necessàries per assegurar la transformació del model econòmic: sistema financer, sector energètic, fiscalitat, respecte racional i raonable pel medi ambient. No depèn de nosaltres (no exclusivament) però hi tenim molt a dir i molt a proposar.

Abans d'ahir mateix vaig adoptar, de manera solemne, un compromís que penso impulsar de manera immediata, si torno a obtenir la confiança dels ciutadans i de la majoria dels diputats del Parlament:

Convocar les forces polítiques, i les principals organitzacions econòmiques i socials, per elaborar el full de ruta per a la superació de la crisi. Per determinar les mesures d'estímul econòmic i de creació d'ocupació.

Tenim eines útils, tenim experiència acumulada: però el repte exigeix que hi siguem tots i que, per una vegada, deixem de banda els interessos de part i ens comprometem en aquesta Aliança pel Progrés de Catalunya.

La situació que vivim és summament delicada. Aquests dies ho estem veient amb preocupació: tota la zona euro que està passant per un moment difícil. Fa uns mesos a Gràcia i ara a Irlanda; afortunadament la nostra situació, a Catalunya i Espanya, és diferent. Però a nivell global, és complicada.

2n. Objectiu. L'Estat del Benestar ha de ser més eficient. No més prim, no més feble.

Els serveis públics estan superant, fins avui, la dura prova d'un creixement important en pocs anys.

Hi ha algunes forces polítiques en un extrem de l'arc ideològic, que fan de la seva oposició a la immigració la seva única bandera.

Altres forces, com el Partit Popular (i CiU en algunes ciutats, recordem Vic) semblen temptades d'apropiar-se d'aquest discurs. O bé per por de perdre algun suport en benefici de plantejaments directament xenòfobs, o bé perquè, en part, és un discurs que no senten estrany del tot. Però semblen oblidar que jugant frívolament amb foc només es pot provocar un incendi.

Catalunya ho ha fet socialment bé, fins aquí. No veig raons per posar en risc el que hem aconseguit.

Ja saben que jo no he estat mai partidari del discurs "buenista" o dels *papers per a tothom*. Tampoc no ho sóc ara. Però penso que

- si tenim bones eines per a la integració,
- si adoptem el compromís de respectar els drets i d'exigir l'acompliment dels deures,
- si tenim un Pacte Nacional per a la Immigració, aprovat amb el consens més alt possible,

no hi ha cap justificació per convertir la immigració en municció electoral. Volem parlar de la immigració per resoldre problemes, no per treure profit electoral.

El nostre programa formula un compromís irrenunciable per mantenir i millorar les polítiques públiques d'educació, salut, serveis socials, justícia, seguretat,... i la resta de polítiques públiques lligades a la cohesió. Com he dit moltes vegades, la cohesió és un element fonamental per a la competitivitat del país.

Perquè no volem cap altra Catalunya que la que permet progressar a tothom qui lluita per fer-ho.

Sense exclusions. Sense exclosos, Sense rebaixar la qualitat de les prestacions, però guanyant en eficiència dels serveis.

Aquests dies sento amb preocupació la cantarella constant del líder de Convergència i Unió parlant de la caixa buida.

Em produeix la mateixa sensació que sentir determinats banquers, a Europa i als Estats Units, que, després d'haver demanat auxili a l'Estat per la fallida financera, afortunadament a Espanya no ha passat, es van posar a criticar immediatament l'endeutament del seu país.

En què quedem?

S'ha parat un moment el candidat de CiU a entendre els milers de milions d'euros mobilitzats pel govern de la Generalitat per ajudar empreses i autònoms, per ajudar treballadors i famílies en dificultats durant aquest període crisi?

Però més preocupant encara és que, darrera d'aquest discurs de la caixa buida, em temo que s'hi amaga una voluntat de retallar i privatitzar serveis. D'acabar amb el suport a persones, famílies i empreses en situacions de dificultat.

En això s'aprecien enormes coincidències entre CiU i PP amb certes contradiccions, perquè al mateix temps que volen aprimar l'administració volen contractar 5.000 policies. Nosaltres preveiem contractar 3.000 agents pactant amb l'Estat i tal com marca la Junta de Seguretat.

3a prioritat. Tot l'autogovern que ens pugui donar Estatut votat pel poble.

Estic convençut que l'instrument per tirar endavant el nostre projecte de governació serena, coherent, amb accent social, els propers quatre anys és l'Estatut.

És cert que ens pertoca també fer front a la sentència del Tribunal Constitucional. Una STC que ha projectat una ombra sobre el procés estatutari, però que en cap cas n'ha posposat o frenat el desplegament.

Ja he afirmat en tot moment que tenim la determinació de fer prevaldre la voluntat expressada pel nostre poble, cercant les vies que facin possible complir amb el pacte polític assolit. Sense renunciar a res.

Vull anunciar avui, des de les responsabilitats que li correspongui assumir, el PSC i els seus representants ens comprometem a donar suport a totes aquelles iniciatives que despleguin l'Estatut que vam aprovar en referèndum.

Un compromís que assumim també per trobar les vies d'entesa i treballar pel consens polític i social, que faci possible l'evolució federal d'Espanya.

Convençuts que aquest és, també, el sentiment compartit de la majoria de catalans, que tenen un sentiment compartit i no incompatible de pertinença.

Explicant i argumentant que o bé Espanya s'acosta al model federal o, tard o d'hora, a Catalunya hi haurà una majoria que voldrà allunyar-se'n.

Els i les socialistes representem un projecte polític ple d'ambició i tenim la capacitat d'aglutinar el màxim de sensibilitats i d'il·lusions d'un poble que ha fet de la seva unió i diversitat el valor més preuat.

La meva oferta és clara i la meva exigència també ho és: volem reconeixement, respecte, tracte just i protagonisme en una Espanya que s'adeqüi de forma decidida a la seva realitat: que reconegui les diverses realitats nacionals, culturals i lingüístiques. I que les assumeixi amb naturalitat com una riquesa i no com una molèstia.

I acabo:

Catalunya és un país viu i exigent. Catalunya no està abatuda. No espera un messies. Ni vol donar xecs en blanc, i encara més si són per dotze anys. Els catalans constituïm una societat que batega i treballa per seguir prosperant. Tenim les idees, els projectes, les persones i la il·lusió necessàries per abordar els reptes de futur d'aquest país.

Els socialistes catalans sabem com liderar aquesta etapa. Amb un lideratge compartit, raonat. No amb ídols que avui s'erigeixen i demà s'enderroquen com estrelles mediàtiques.

En aquest sentit, i fruit d'una profunda convicció de la conveniència de la limitació de mandats i d'una exigent visió responsable de la política, els hi vull anunciar que em presento a les eleccions a la Presidència de la Generalitat per darrera vegada.

La meva oferta als catalans i catalanes és clara.

Vull una segona legislatura. Una més.

Quatre anys més

per mantenir el que rumb de l'Estatut i la cohesió social;

Quatre anys més per a fer, amb un govern compacte, reduït i sòlid, el que encara queda per fer. En especial un Govern concentrat, bàsicament, en una lluita frontal i obsessiva contra la crisi i l'atur.

Quatre anys més per a obrir camins de futur per a la majoria dels catalans i catalanes que no volen ni invents, ni falses dreceres, ni aventures, ni passes enrere.

Quan fa uns dies vaig escoltar del senyor Mas que proposava estar 12 anys com a President de la Generalitat si és elegit... vaig sentir tristesa i preocupació.

Tristesa personal i... democràtica al veure com, sense cap mena de rubor, i sense cap humilitat com de la que ara es vanta, es postula per 12 anys sense la mínima reserva a la voluntat popular.

No sé si pretén jubilar-se en el càrrec.
A mi no em passarà.

Una legislatura més per a fer el que queda pendent i el que convé.

Vull una segona oportunitat, una segona volta, ara tot sol, sense crosses ni limitacions, per encarrilar el país en la sortida de la crisi i en la seva estabilitat social, política i institucional.

Dos mandats. No tres.

Penso en Catalunya, i em preocupa el fet de si un home que no diu res de res en aquesta campanya, que amaga les seves intencions i que pretén enganyar-nos amb la seva agenda oculta... pugui ser President de Catalunya.

Un país d'esquerres no pot tenir un president de dretes, conservador, emmanillat al PP o hipotecat per ERC.

Se m'acusa de parlar poc. Jo no parlaré massa... però ell ho calla tot.
Aquest és el problema. Per això dic que no és de fiar.

Jo potser no sedueixo, però compleixo.
Ell és una incògnita sospitosa,
una indefinició permanent.

Com deia en començar: hi ha partit. Lluitarem per la victòria fins el darrer segon. Fins que arribi el veredict, no de les enquestes, sinó de les persones. Estem preparats per continuar assumint la responsabilitat de governar el nostre país amb la complicitat de tots vostès i la resta de la ciutadania.

Moltes gràcies.